

(Afbrydelse af Erhvervsministeren). . . . Ja, jeg siger knap nok det samme som at give sig Toldbeskyttelsen fuldt ud i Vold; men derfor kan det godt være et slet Standpunkt, ærede Hr. Statsminister, fordi det ikke absolut er et Toldbeskyttelsesstandpunkt. Men det ærede Medlem Hr. Drachmann mente, at dette Forslag ikke indeholdt noget Tilskud til Industrien. Ja, det afhænger jo ganske af, hvad man forstaaer ved Industrien. Ved Industrien forstaaer jeg hele den Virksomhed, der udfoldes, ikke blot af Arbejderne, men ogsaa af Ledere og Kapital, alt, hvad der er knyttet til den industrielle Virksomhed, og det er givet, at naar der ydes Tilskud til et Led indenfor Virksomheden, da ydes det i Virkeligheden ogsaa til hele Virksomheden.

Det ærede Medlem mente, at et Standpunkt som det, jeg indtog, og Udtalelser som dem, jeg fremsatte, var at lægge Industrien for Had. En saadan Udtalelse vil jeg aldeles afgjort tilbagevise. Jeg vil protestere imod, at det skal være at lægge et Erhverv for Had; at man holder paa, at samtlige Erhverv her i Landet skal behandles lige, og ikke vil gaa med til at give et Erhverv en Fortrinsstilling frem for andre Erhverv. Det er et fuldstændigt Misbrug af dette Ord. Vi ønsker, at Erhvervene skal behandles lige, og vi kan ikke gaa med til under de forhaandenværende Forhold, da Vanskelighederne er store for alle Erhverv i vort Samfund, at give et Erhverv en Fortrinsstilling frem for de andre, at lette Byrderne for et Erhverv og saa læsse dem over paa Skuldrene af de andre Erhverv. Dette er ikke Ligelighed, og naar jeg, da jeg tidligere havde Ordet, drog en Parallel med Landbruget og Søfarten, kan det ærede Medlem jo nok saa meget sige, at disse Paralleller gælder ikke, men de gælder nu en Gang, for det virkelige Forhold er, at Landbruget og Søfarten med akkurat samme Rimelighed og samme Ret som Industrien kunde komme og stille Krav om Tilskud fra Staten.

Det ærede Medlem rettede det Spørgsmaal til mig, om Lønningerne var nedsat indenfor Landbrugets industrielle Virksomhed, og talte om, at der i det hele taget ikke var knyttet saa mange Arbejdere til Landbrugserhvervet. Det ærede Medlem kan have Ret heri, for saa vidt han tænker paa egentlige Lønarbejdere, men det er jo det ejendommelige ved Landbruget, baade det mindre og det middelstore Landbrug, at alle de, der er knyttet til dette Erhverv, Mand og Hustru og Børn og Lønarbejdere, er Arbejdere i Erhvervets Tjeneste, og der-

ved kommer der i Virkeligheden lige saa mange Arbejdere i Landbrugets Tjeneste som i Industriens. Men det ærede Medlem rettede altsaa dette Spørgsmaal til mig, angaaende Arbejderne indenfor Landbrugets industrielle Virksomheder, og derved tænkte han selvfølgelig paa de Virksomheder, han nævnte, Slagterier, Mejerier, Andelsementfabrik o. s. v. Jeg vil da rette et Modspørgsmaal til det ærede Medlem: Er Arbejdet indenfor disse Virksomheder helt eller delvis standset? Er der fra disse Virksomheder stillet noget Krav eller fremsat noget Ønske om at faa Statstilskud? Mig bekendt ikke. For det første tror jeg ikke, at Arbejdet hverken helt eller delvis er standset indenfor disse Virksomheder, og for det andet er det mig i hvert Tilfælde ganske ubekendt, at de skulde have henvendt sig til Staten med Ønsker af nogen Art om at faa Tilskud til Opretholdelse af Arbejdslønningerne. Først naar noget saadant foreligger, kunde det ærede Medlem have paralleliseret dette Forhold med det, som jeg for mit Vedkommende har omtalt.

Til det ærede Medlem Hr. Dahlggaard har jeg ikke saa mange Bemærkninger at gøre, men jeg bliver alligevel nødt til at omtale Inflationen i 1919—20, thi det kan ikke nægtes, at den Valutanedgang, som fandt Sted fra Begyndelsen af Aaret 1919 til Februar 1920, er den stærkeste Inflation, vi har været inde under, idet den danske Kronens Værdi da gik ned fra Pari til omtrent 50 Ø. i Løbet af godt et Aar. Og da havde vi dog ellers saadan en udmærket Regering, som fulgte Forholdene med Opmærksomhed og altid i Tide traf Foranstaltninger til de uheldige Forholds Imødegaaelse! Der er blot den kedelige Ting ved det, at den daværende Regering fremsatte Forslag om en Foranstaltning, som skulde imødegaa Inflationen, saa sent som den 5. Marts 1920, efter at Kronekursen var kommet saa langt ned, som jeg har nævnt, nemlig Importreguleringslovforslaget af 5. Marts 1920. Og hvordan stillede man sig saa til dette Lovforslag? Ja, det var ikke blot Venstre og de Konservative, der gik imod det, men det radikale Partis Ordfører i denne Sal, nuværende Landstingsmand Gunnar Fog-Petersen, stod her paa denne Talerstol og udtalte sig overordentlig skarpt og kritisk om det Forslag, der var forelagt af Regeringen, og den daværende Tilhænger af Regeringspartiet, Godsejer Moesgaard-Kjeldsen udtalte sig ogsaa meget skarpt imod det. Det eneste Parti her i Salen, som gav den radikale Regering fuld Tilslutning til dens